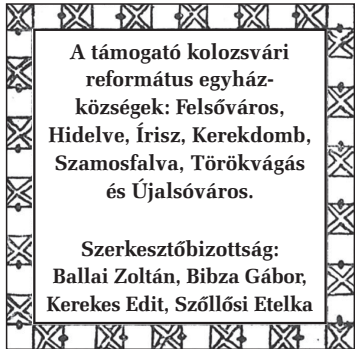

REFORMÁTUS HÍRADÓ

II. ÉVFOLYAM 1. SZÁM

MEGJELENIK ÉVENTE NÉGYSZER

KATÓ BÉLA

Az első keresztyének hite a feltámadás-hoz kapcsolódik. Úgy is hívták kezdetben: húsvéti hit.

A haláltól való félelem, szorongás, rettegés nem elméleti kérdés, hanem valóságos. Mi úgy tudjuk, hogy minden ember egyedi teremtet, amelyet nem lehet megismételni. Ezért a halál olyan ellenség, ami ezt az egyetlenszerűséget veszi el. Pál apostol azt mondja az 1Kor 15,26-ban: „Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál.” Igen, mindent le lehet győzni: betegséget, fájdalmat, gazdasági válságot, akár világbirodalmakat is, de a halál a végső ellenség, amely nem győzhető le. A legtöbb ember azért dönt az istenhit mellett, mert meg akarja óvni a maga és szerettei életét, reménykedik, hogy – úgy mint egy védőoltással – távol tarthatja a betegséget, a katasztrófát, a halált. Pál apostol nem általában reménykedik, hogy fog történni valami előbb-utóbb az életében, ami őt kimentí a veszedelemből, hanem azt mondja, hogy reménykedik a Krisztusban.

Édesanyám 87 éves hívő református asszony, templombajáró, gyermekkorom óta mindig erős volt a hite, a kommunizmus éveiben sem veszítette el a reményt, erején felül dolgozott, nevelt fel bennünket, gyermekeit, és hűséges társa volt immár 25 éve elhunyt édesapámnak. Közben eltemette szüleit, rokonait, soha nem beszélt a halálról, csak úgy, mint természetes dologról. Mindez azért volt lehetséges, mert egész életében reménykedett a Krisztusban. Ez annyit jelent, hogy az ő élete is betagolódott Krisztus életébe és az volt a reménysége, hogy Ő vigyáz rá, úgy, ahogy azt a Heidelbergi Káté első kérdéséből megtanulta: Mi életedben és halálodban egyetlen vigasztalásod? „Az, hogy mind

Húsvéti gondolatok

„Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengéje.”
1Kor 15,19–20

testestől, mind lelkestől, akár élek, akár halok, nem önmagamé, hanem az én hűséges Uramnak és Megváltómnak, a Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok, aki az ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eléget tett, engem a Sátán minden hatalmától megszabadított, és úgy megőriz, hogy az én mennyei Atyám akarata nélkül még csak egy hajszál sem eshetik le a fejemről, sőt inkább mindennek az én üdvösségemre kell szolgálnia.”

Mostanában azonban mintha megváltozott volna valami, még most sem mondja, hogy fél a haláltól, de amikor már fél kilépni a szobából, és nem akarja elhagyni otthonát, azt érzem, hogy ez küzdelem a halál gondolatával, ami tulajdonképpen benne szunnyadt mindig, de a tevékeny élet mindennapjai elnyomták benne ezt a

félelmet. Az biztos, hogy ebben az életben reménykedett a Krisztusban, de vajon a hite átvilágít-e a túlvilágba?

Pál apostol azt mondja, hogy nincs annál nagyobb nyomorúság, ha az ember reménysége megakad a halál pillanatában. Mi mindnyájan kaptuk Jézus Krisztust, akik benne keresztelkedtünk meg, és ezáltal a reménység fénysugara it is, amely elkísér egész életünkben, de jaj nekünk, ha csak ebben az életben reménykedünk benne.

Naponta megrendítő haláleseteknek, hirtelen jött betegségeknek, tragédiáknak vagyunk tanúi. Amíg mindezek nem jönnek, jól működik a mi keresztyén hitünk, de amikor utolérnek bennünket, akkor megrendülünk. Krisztusban lenni azt jelenti, hogy velünk is mindaz történik,

ami vele megtörtén: meghalunk és feltámadunk. Számunkra az egyetlen vigasztalás a feltámadásban van.

Sokan úgy gondolják, hogy a halálunkkal szemben némileg az vigasztalhat bennünket, hogyha olyan életművet hagyunk magunk után, ami századokon át fenntartja emlékünket. De nem lehet vigasztalás a halál kapujában az a tudat sem, hogy ültettem egy fát, és majd unokáim megemlékeznek rólam.

Egyedüli vigasztalás az, ha elfogadjuk, hogy Krisztusban van az életünk folytatása. Ez a határvonal, amely megkülönböztet bennünket egymástól. Az apostol azt mondja: „Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengéje”. A zsenge elsőt jelent, olyan hajtást, ami után a többi is következik, olyan kezdetet, amelyet milliók követnek. Jézus a halottak közül feltámadott első ember, de nem az egyetlen, hanem csupán csak az első. Olyan ez, mint most a tavasz virágai között a hóvirág, mely a tavasz hírnöke, de utána következik a többi, hiszen az élet megállíthatatlan. Ezért örömteli ünnep a húsvét a benne hívők számára.

A feltámadás lehetősége

BIBZA GÁBOR

Tavaszcímű hangulatunkban érkezünk húsvét ünnepéhez. A református egyházban mindig tényként beszélünk Jézus Krisztus feltámadásáról. Ez nemcsak tény, hanem lehetőség is számunkra. A feltámadás ünnepén megcsillan a lelki megújulás lehetősége mindazoknak, akik felismerik a feltámadás életbevágó fontosságát. A Kolozsvár és Kolozsvár környéki egyházközösségek számára pedig az a tény jelenthet új lehetőséget, hogy ősztől ismét egyazon egyházmegyébe fogunk tartozni: a 2011 júniusában Brassóban tartott egyházkerületi közgyűlés határozata értelmében egyetlen, egységes kolozsvári egyházmegye jön létre 2012. október 1-jétől, amely a kolozsvári és Kolozsvár környéki egyházközösségeket foglalja magába Kisbácsiától Választól és Magyarlétől Pustakamráig.

A lét nyomorúságából húsvétkor felocsúdo ember csak kapkodja a fejét. Mire is lenne szükségem? Mi pedig az új egyházi helyzetben gondolkodunk hasonlóképpen.

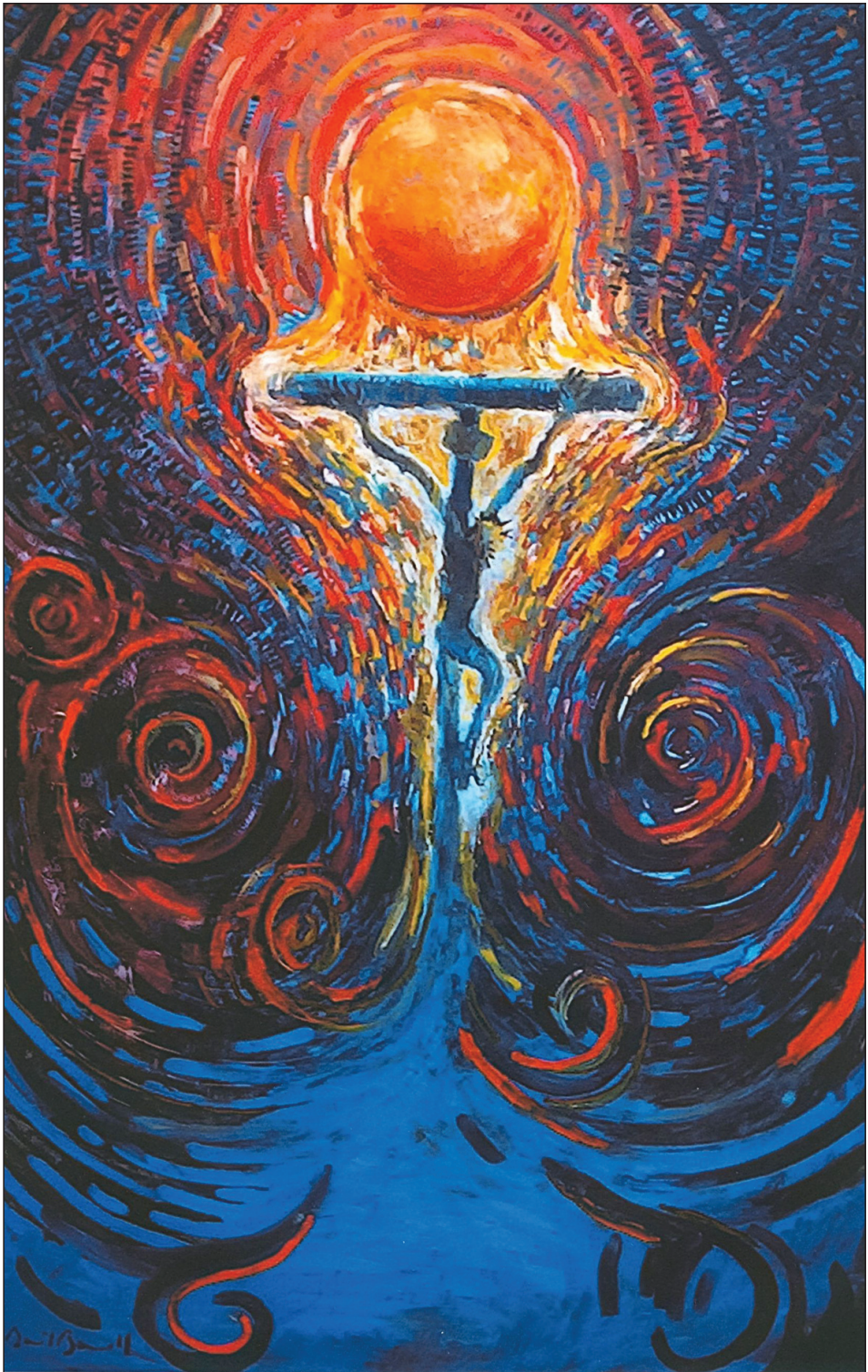
Önző vágyainkról való csipetnyi lemondásra lenne szükségünk bonyolódó világunkban, amit aztán konkrét tettek követhetnek. Odafigyelünk embertársainkra, környezetünkre. Tény, hogy személyes vágyaink széthúznak bennünket. Ez a magatartás közös ügyünk és a református egyház kárára van.

Reformátuskiválasztottságtudatunk, mely megtartó erő volt századokon keresztül, most inkább fölényeskedést, társaink lenézését szüli csupán. Éppen ezért folytonosságra lenne szükség, de úgy, hogy azzal építeni tudjunk, és ne romboljunk. A továbbépítés sokszor azt is jelenti, hogy rossz vagy rossz irányba mutató beidegződéseket vissza kell bontani, anélkül, hogy lerombolnánk mindent abból a rendszerből, amely kolozsvári református magyar népünk megmaradását szolgálja.

Kolozsvár és a vidék továbbra is egymásra szorul. Az elerőtlenedő vidéki kicsi gyülekezeteket fel kell karolni. Senkiről sem mondhatunk le, sem Kolozsváron, sem vidéken, sem gazdasági megfontolásból, sem pedig ideológiai vagy teológiai szempontok miatt, mert minden lélek számít.

Új kezdet ez a húsvét számunkra. Legyen az egymásra találás pillanata. Igen fontos, hogy az alakuló egyházmegye születésénél bábáskodók tudása, bölcsessége Istentől megáldott legyen.

Tisztán, Krisztusban megújult lélekkel, jó szándékkal indulunk az alakuló új, egységes kolozsvári egyházmegye felé, hogy együtt, egymás hasznára és nem kárára, tudjunk eleget tenni a krisztusi küldetésnek és a kihívásnak, mely minden református életében változást, ma még ismeretlen új jövőt hoz.

Daniel Bonnell: The Beautiful Mess (Csodálatos összevisszaság)